

Cảm Thán Về Người Cha Khi Trên Giường Bệnh, Lúc Lâm Chung, và Sau Khi Là Đòi

(Trưởng Nam, Đại Diện Cho 11 Anh Chị Em)

Bố đã sống 80 năm trên dương thế - một cuộc đời thật giản dị với người thân; suốt đời tận tụy với gia đình; cật lực với công việc; trung thành với niềm tin tôn giáo. Cuộc đời của Bố có thể tóm gọn qua 4 giai đoạn.

1. Hai thập niên đầu: (1934-1953)

Bố sinh tại Làng Quần Cống, Bùi Chu, Nam Định, năm 1934. Thuở nhỏ sống trong Xóm Đạo; học trường làng; phụ giúp ông-bà Nội với công việc đồng áng, ruộng, nương; tham gia Nghĩa Binh Công Giáo, sớm tối đọc kinh; sống với gia đình gồm có Bố-Mẹ-các em, gần gũi với các Chú-Cô-Cậu.

*Thuở bé trường làng với ruộng, nương;
Thanh bình sống cạnh những người thương;
Dù ngày vất vả ngoài đồng áng;
Sáng tối cầu kinh chốn Giáo Đường.*

2. Hai thập niên kế: (1953-1975)

Lên 18 tuổi, để tránh không tham gia tổ chức Việt Minh, khi ấy đã công khai là một tổ chức cộng sản, chủ trương vô thần - một tổ chức mà người Công Giáo thời đó rất ngần ngại tham gia; vì thế, Ông Nội đã cho Bố lên Hà Nội, nơi đó Bố đi làm công, làm các việc lặt vặt để sinh sống. Như nhiều thanh niên ở miền Bắc trong hoàn cảnh đất nước thời đó, Bố gia nhập Tiểu Đoàn 16, một trong những tiểu đoàn tiền thân của quân đội quốc gia. Sau hiệp định Genève năm 1954, Bố cùng Tiểu Đoàn 16 di cư vào Nam, đóng tại Cai Lậy, Định Tường, nay là Tỉnh Tiền Giang. Qua sự giới thiệu của Bác Đóa trai, đi lính cùng đơn vị, Bố và Mẹ đã kết hôn năm 1956 trong một Thánh Lễ do

Linh Mục Trần Quang Điềm chủ lễ; kế tiếp là 9 người con ra đời (*Loan, Tuyên, Phương, Hoàng, Oanh, Ngọc, Hương, Hiền, Uyên*).

*Đến tuổi đôi mươi thuở chiến tranh;
Xa quê nhập lính chốn Hà thành;
Di Nam, cuộc sống đời chinh chiến;
Với vợ và con mãi tín, thành.*

3. Hai thập niên kế: (1975-1993)

Sau 30/4/1975, vì chỉ là Hạ Sĩ Quan cấp thấp, Bố được học tập cải tạo ngắn hạn tại địa phương, và được cho về sống với gia đình. Từ đó, Bố bươn chải đủ mọi việc để đóng góp với Mẹ cho cuộc sống gia đình: ban ngày làm việc (lúc thì chạy xích lô, lúc lái xe lam, lúc chạy xe ba gác, lúc ở nhà dền bánh-kẹo-bấp rang vào bao với gia đình, lúc làm thợ mộc..., lúc thì cùng cả gia đình lên Cao Nguyên Kontum làm nương rẫy...), không hề quản ngại bất cứ việc gì, luôn cần mẫn

trong mọi việc, bao nhiêu tiền kiếm được đều đóng góp tất cả vào ngân quỹ gia đình. Về mặt tâm linh, thì sáng chiều lễ lạy, tham gia tích cực vào các công việc hộ đạo, tôi đến luôn cất tiếng cầu kinh chung với Mẹ và cả gia đình cảm tạ Chúa. Thời gian này, Bố và Mẹ có thêm 2 em sau cùng, *Vũ và Phương Anh*; tổng cộng Bố Mẹ có 11 người con.

*Thế sự xoay vần lại đổi thay;
Giờ thì cuộc chiến đã xa bay;
Hàng ngày giúp vợ, chiều đi lễ;
Mẹ, Chúa - tôn, thờ - chẳng đổi thay.*

4. Hai thập niên cuối: (1993-2014)

Năm 1993 Bố cùng với Mẹ và 5 em độc thân (*Hường, Hiền, Uyên, Vũ, Phương Anh*) qua Mỹ đoàn tụ với hai con trai (*Tuyên và Ngọc*)

đã rời Việt Nam từ năm 1985. Nơi vùng đất mới, vì chưa có khả năng về ngôn ngữ, chưa quen với văn hóa mới, cũng như bị trở ngại trong phương tiện đi lại, Bố Mẹ đã giao hết việc định hướng cuộc sống mới của gia đình cho hai con trai. Chỉ một tháng sau khi đến Mỹ, Bố Mẹ lao ngay vào công việc để kiếm tiền góp phần với các con trong những chi tiêu cần thiết hàng ngày của gia đình; phần còn lại thì giúp đỡ 4 gia đình của các con (*Loan, Phượng, Hoàng, Oanh*) còn kẹt lại ở Việt Nam, cũng như không quên giúp đỡ một vài thân nhân, và những kẻ thật cùng khổ của hàng xóm cũ. Cả hai ông bà cần cù làm việc, siêng năng lễ lạy, tham dự tất cả các việc thờ phượng Chúa với hết lòng hăng say kính mến; tối đến thì cầu kinh cảm tạ Chúa với các con trong gia đình. Thật tiếc, Mẹ sống và đồng hành với Bố chỉ được ba năm nơi vùng đất mới, rồi qua đời vì một bệnh nan y, để lại Bố cô đơn một mình. Bố đã chung thủy với Mẹ, ở góa một mình, sống với các con trong sự nhớ thương Mẹ hơn 18 năm qua. Mặc dù Bố có rất nhiều nguồn vui từ con cái, do con cái và các cháu đem lại: như đã thấy được 4 gia đình kẹt lại ở Việt Nam

trước đây, cuối cùng cũng đã đoàn tụ với Bố và các anh em ở Mỹ; thấy nhiều con đã thành gia thất, con cháu đầy đàn. Thế nhưng, cuộc sống của Bố vẫn rất cô đơn, thật là cô đơn vì không có Mẹ.

*Ngẩn ngủi ba năm hạnh phúc thay;
Thình lình Bố Mẹ phải rời tay;
Mình buồn lẻ bóng phòng đêm vắng;
Chẳng biết bao giờ mới hỷ say.*

Bố lâm trọng bệnh (1/2014):

Ngọc, người con trai đã sống với Bố hầu như suốt thời gian Bố ở Mỹ từ năm 1993, dự tính sẽ tổ chức Mừng Đại Thọ 80 tuổi cho Bố vào hè năm nay, 2014, bằng một chuyến du thuyền. Chuyến đi này tưởng sẽ là chuyến hội ngộ đặc biệt cuối đời của Bố với những người thân, bao gồm các em của Bố từ Việt Nam, các người thân bên Mỹ và các con cháu. Thật không ngờ, chuyến đi chưa thành mà Bố đã lâm

bệnh; cứ tưởng chỉ là bệnh cảm cúm xoàng, không ngờ hóa nặng. Bởi vậy mới thấy, nhiều việc trên đời, “*mưu sự tại nhân, thành sự tại Thiên*”; các con của BỐ đành vâng theo ý Trời. Có một điều mà các con, các cháu của BỐ thật mãn nguyện, là suốt thời gian BỐ nằm trên giường bệnh, các con, các cháu luôn túc trực bên giường bệnh với BỐ, với Ông; cùng cầu nguyện với BỐ, hỗ trợ tinh thần BỐ, chuẩn bị phần hồn cho BỐ, nhắc nhở BỐ luôn tin tưởng phó thác thời gian ngắn ngủi còn lại của đời mình trong tay Chúa. BỐ đã được lãnh đầy đủ các phép Bí Tích cuối đời, và nay BỐ đã hoàn toàn sẵn sàng cho ngày, giờ Chúa gọi về.

*Ngã bệnh vài ngày nửa tỉnh, mê;
Nào ngờ nặng nổi thuốc đành chê;
Mơ màng trí vẫn cầu liên lý;
Chúa, Mẹ, xin thương đón nhận về.*

Bố đã sẵn sàng chờ Chúa gọi về:

Sau 2 tháng nằm trên giường bệnh, Bố đã dọn phần hồn, lãnh nhận các Phép Bí Tích Giải Tội, Sức Dầu Kẻ Liệt lần cuối. Giờ đây, Bố đã sẵn sàng đợi Chúa cất về Cõi Vĩnh Hằng

*Chúa cất con đi! Lạy Chúa ơi!
Hồn con đã sẵn, xác tàn hơi;
Nay con kính cẩn trình Nhan Chúa;
Khẩn nguyện đưa con đến Cõi Trời.*

Bố đã trút hơi thở cuối cùng trong thanh thản bình an, giã từ các con cháu và các người thân, để trở về với Chúa lúc 10 giờ 57 phút sáng Thứ Hai, ngày 3/3/2014:

Nay Bố đã được Chúa gọi về; Bố không còn cô đơn ở cõi tạm này, không còn đau đớn thể xác, và tại Quê Trời, Bố sẽ gặp lại Mẹ, gặp

lại Ông-Bà Nội, gặp lại chú Nhân, và tất cả những người thân của Bố đã ra đi trước Bố; và trên hết là Bố sẽ được Chúa đón nhận vào cõi không hư nát, để cùng với các Thánh hưởng nhan Chúa muôn đời.

*Bố đã lìa đời thật rất mau;
Giờ thân xác hết khổ vì đau;
Linh hồn thẳng bước về bên Chúa;
Hưởng Thánh Nhan Người mãi cõi sau.*

Giờ đây,

*Chúng con cậy vì danh Chúa nhân từ cho Linh Hồn Đôminicô
được lên chốn nghỉ ngơi, hằng xem thấy mặt Đức Chúa Trời sáng
láng vui vẻ vô cùng. Amen.*

Tóm lại cuộc đời của BỐ không có gì nổi bật về địa vị, công danh; thế nhưng, cuộc đời của BỐ là một tấm gương cho anh chị em chúng ta với:

- đời sống giản dị, đơn sơ;
- cần cù, siêng năng, không hề ngại khó;
- chung thủy với Mẹ, tận tụy với gia đình;
- trung thành với Chúa: và
- hiền lành, nhẫn nhịn, vị tha với mọi người.

Bắt đầu từ nay, BỐ cũng giống như Mẹ đã được Chúa gọi về trước đây, năm 1996: cả hai không còn đau đớn thể xác nữa; các anh chị em chúng ta từ nay không còn BỐ Mẹ nữa; sẽ không còn những dịp các anh chị em xum họp vui vầy với sự hiện diện của BỐ Mẹ; tuy nhiên, với niềm tin tôn giáo, chúng ta tin rằng BỐ Mẹ đang hưởng, chắc chắn sẽ hưởng Nhan Thánh Chúa; và cả hai BỐ Mẹ luôn đâu

đó cạnh chúng ta, hỗ trợ con cháu, mong mỗi con cháu luôn biết yêu thương, đoàn kết, giúp đỡ, và quý trọng nhau.

*Bố Mẹ không còn những khổ đau;
An nhàn hưởng phúc cõi đời sau;
Xin thương những cháu con còn lại;
Thúc dục đàn con mãi quý nhau.*

Cảm thán từ Trương Nam, đại diện cho 11 anh chị em.
3/3/2014